möni-kõrd leûges jääp, nink ûts tõisest pahandap. Kunes om ka se inemine, ke kiigilde tähtwelik om nink kunagi ei esi! Teije tijate kûl, risti-rahwas, kea pûwwate Jumala tahtmist teta, et ka waimolik tõ möni-kõrd ei laabu, nink et teil ome patu pärast sagede häbi om olnu ûts tõise een. Kes jõwwap kiigele kiusatusele wasta-saista? Kiik inemiselik tähtweus om puuduline nink kaduw: se-pärast ei ole ka inemiselik auw jäädaw, enge satap koko, kui inemine kumastap. Selle ei ole ka auw weel kiige kindmambas põhjas armule, nink waja om, tälle tõist põhja panna, mes eale pärra ei anna. Nink säärane põhi saap abi-elo-rahwa armule, kui muutmata Jumal neil kiik kiigin om: kui neide sûda midake kallimbas ei pea, kui Jumalat, ke jäädawan pûhausen saisap; kui nema kedake muud een-kirjas ei wõta, kui teda, ke om igawene tähtweus; kui nema patu hädan nink muren kedake muud ei kutsu api, kui Jumalat, ke ära-rõhutu pilli-roogo ei murra nink suitswat tahti ei kistuta. Ja, Jumal esi olgo neide armo põhi! Jumala nimel omma nema jo oma lepingut tennu; Jumala een anniwa nema tõine tõisele kät nink armo toowotust; Jumala abiga omma nema oma abi-ello alustanu nink edesi ajanu, nink tema abiga ûtsindä woip neide abi-elo laitmata, tähtwelik nink õnnelik olla.

Inemine om jo Jumala palge pärra loodu, jumalikust sugust, Jumala lats. Jumala tahtmine peap ka inemise tahtmine olema; inemine peap Jumala saarnatses saama. „Teije peate tähtweliko olema, niida kui teije Esa, ke taiwan om, tähtwelik om.“ Mat. 5, 48. Kiik inemise ilma pääl peawa olema kui ûte taiwatse Esa latse, armun hääle tõõle ühendetu. Seda opetap nink tunnistap selgeste meije Issand nink Õnnis-tegija Jeesus Kristus, kui tema

ûtlep, et ilm peap Jumala riigis ehk taiwa riigis saama. Se-sama kiige ilma säädus om ka abi-elo säädus. Inemise maja, kun mees nink naine ûten-koon elawa nink noort sugu ûles-kaswatawa, ehk ka weel ûte ehk tõist wõerast ûles-pidawa, — peap, ni-sama kui ilm, Jumala riigis saama. Kui abi-elo-rahwas seda tundwa, nink mõlemba seda ûtte perra-nõudwa, sis om neide arm pühendetu nink saisap rikmata, et pat ei ka surm tema üle wõimust ei sa. Mõlemba tahtwa, et kiik, mes halw nink kõlbmata om, neist kawwen jääge, et neide kogona elo niidade olgo ehitetu sõnun nink teun, et Jumal esi hää meelega neide man wõip asend wõtta. Mõlemba tahtwa, et ega-ûts, ke sise-tulep neid kaema, tunnes sääl hä olewat, nink ke ära-lät, seda mäletust ûten wõtas, et neide majan puhtaste nink ausaste elletas. Mõlemba tahtwa, et nema jõwwase ome latsi jumala-peljusen ûles-kaswatada nink neile hääd opust anda. Mõlemba himustawa kiigest sõamest, et nema seda wõise pärandada, mes Jumala meele pärast om: armo, raho nink kinnitust hään töön. Oh, kui nema seda tahase, nink se tahtmine kiik muid sõame himmo wõimotase, — sis olgo pääle, et abi-elo-rahwas ka möni-kõrd ei ole ûte-meelelise: se-sama ûts tahtmine lepitap neid iks jälle ära! Olgo pääle, et inemiselik nõrkus möni-kõrd neide raho tahap riku: nema käändwa mõlemba, ûts eenkojo silmi een, jälle pea õigele teele, nink se wäikene lahke kaup ruto ära! Kui tõisel wiga om, sis ei pahane tõine mite se-pärast ära, enge himustap sõamest, teda jälle õigele teele saata; nink se röem, mes tal om, kui tema om jõudnu abi-kaasa henge hoita, se kinnitap weel enambest neide sõamid. Kui elo rase om, sis nema ei nurise, enge nõudwa palwusen pärra, mes Jumala tahtmine neidega olnes, nink pûûdwa ûten nõwwun nink ûten meelen seda